

Sygn. akt III KZ 24/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie S. J.,
skazanego z art. 157 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 29 czerwca 2017r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 kwietnia 2017r., odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 3 lutego 2010r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Powyższym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie zakończonego prawomocnie postępowania z powodu nieuzupełnienia braku formalnego w postaci realizacji wymogu określonego w art. 545 § 2 k.p.k. Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany. Było ono jednak oczywiście bezzasadne.

Przypomnieć należy, co zostało już w sposób klarowny wyłożone w piśmie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 23 marca 2017r. (k. 35), że S.J. prawa do obrony pozbawiony w niniejszym postępowaniu wznowieniowym nie został. Wszak zgodnie z jego wnioskiem wyznaczono mu obrońcę z urzędu. Ten jednak po zapoznaniu się z aktami sprawy podstaw do

wznowienia postępowania nie stwierdził, przedstawiając stosowną w tej materii opinię (k. 28-33). Fakt, że skazany jej nie podziela, nie stanowił okoliczności rodzącej obowiązek wyznaczania mu kolejnego obrońcy z urzędu. Prawidłowo zatem został on wspomnianym wyżej zarządzeniem wezwany do ewentualnego uzupełnienia wniosku w sposób tam określony, w sytuacji gdyby – mimo opinii przedłożonej przez obrońcę z urzędu – nadal wyrażał wolę skutecznego złożenia takiego pisma procesowego. Skoro tej powinności nie zrealizował, poprzez przedłożenie wniosku o wznowienie podpisanego – zgodnie z warunkiem określonym przepisem art. 545 § 2 k.p.k. – przez ustanowionego obrońcę lub pełnomocnika, odmowa przyjęcia pisma złożonego w kształcie niedopuszczalnym procesowo była oczywistą tego konsekwencją, zgodnie z 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

W zażaleniu, poza poruszeniem kwestii obrony, do której odniesiono się powyżej, skarżący nie przedstawił argumentacji, która pozostawałaby w jakimkolwiek związku z przedmiotem zaskarżenia, stąd skuteczne być ono w najmniejszym stopniu nie mogło.

Podzielając zatem stanowisko wyrażone w zaskarżonym zarządzeniu Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.